

СВЕТИ ИЛИЯ ГЛЕДА...

(Приказка)

Имало нѣкога една богата и една бедна жена. Единъ денъ бедната жена потропала на вратата на богатата и ѝ се помолила:

— Моля ти се, господарке, дай ми работа! Имамъ малко дете, кърмаче, а нѣмамъ съ какво да го нахраня!

Погледнала богатата дрипитѣ на бедната, видѣла пеленачето и рекла:

— Добре. Ела утре на нивата съ мене да жънешъ.

На утрото сиромашкинята отишла първа на нивата и захванала да жъне. Скоро пристигнала и имотната. Погледнала извършената работа и рекла:

— Ето, отъ тука до тука ти ще жънешъ, а другото — азъ. Но внимавай, ако моитѣ снопи сж повече отъ твоитѣ, нищо нѣма да получишъ.

Погледнала я беднячката, какво да ѝ каже — и за това била благодарна. Взела детето си и го

вързала подъ голѣмата круша по срѣдата на нивата—като нѣма другъ кой — вѣтърътъ да го люлѣе. И хванала сърпа съ слабата си ржка. До пладне глава не вдигнала. Изпреварила стопанката съ двойно повече снопи. Сила не ѝ останала. А слънцето препичало надъ нея. По едно време детето ѝ приплакало. Спустнала се тя къмъ люлката да го накърми. Навела се надъ рожбата си и я притиснала до сърдцето си.

Въ това време стопанката бързо изтърчала и, докато да я види другата, грабнала отъ нейнитѣ снопи.

Всичко това гледалъ Господъ отъ небето, защото случило се, че тъкмо тогава минавалъ надъ нашата земя. Като видѣлъ, какъ богата откраднала отъ снопитѣ на бедната, изсмѣлъ се тихичко на себе си.

Дочуль го отъ нѣкъде свети Илия и го попиталь:

— Защо се смѣешъ, Господи?

